

Arrest

nr. 100 863 van 11 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 28 april 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 11 december 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het sjiietisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van 'al Hilla' in Zuid-Irak. In 1991 zou u met uw familie naar Bagdad zijn verhuisd. U zou er tot 2006 in 'al Saida' hebben gewoond. In 2006 zou het sectarisch geweld tussen soennieten en sjiieten zijn uitgebroken in Bagdad. Uw familie zou een dreigbrief hebben ontvangen met het bevel 'al Saida' te

verlaten. U zou zijn ingetrokken bij uw tante in de wijk 'al Jadiryah'. Zij zou als professor doceren aan de universiteit van Bagdad. Uw ouders en overige familieleden zouden zich in de wijk 'al Jihad' in Bagdad hebben gevestigd. In 2009 zou u gehuwd zijn met uw echtgenote die als arts in het 'al Yarmouk' ziekenhuis in Bagdad werkte. Sinds 2008 zou u als burgerlijke ingenieur voor een bouwfirmat hebben gewerkt. U zou voor de firma offertes hebben opgemaakt voor onder meer het Iraakse Ministerie van Huisvesting en Heropbouw. In 2009 zou u gehuwd zijn. U en uw familie zouden geen politieke activiteiten hebben ontplooid in Irak. Wel zouden uw vader en oom door de radicale sjiietische militie 'al Mehdi' worden gezocht op beschuldiging van samenwerking met twee personen van uw stam 'al Awadi' die destijds ten tijde van het Baathregime van Saddam Hussein belangrijke functionarissen zouden zijn geweest. Deze twee personen zouden door 'al Mehdi' verantwoordelijk zijn gesteld voor de moord op de sjiietische geestelijke Mohamed al Sadr, vader van Moqtadar al Sadr, de huidige spirituele leider van 'al Mehdi'. Uw vader zou sinds 2006 ondergedoken leven in de wijk 'al Jihad' in Bagdad maar er tot op heden geen problemen ondervinden met 'al Mehdi'. Uw oom daarentegen zou in 2006 door 'al Mehdi' zijn ontvoerd en sindsdien zijn verdwenen. In 2010 zouden soennieten in 'al Saida' een verzoeningscomité hebben opgericht om 'verjaagde sjiieten' naar hun oorspronkelijke woonplaatsen in 'al Saida' te laten terugkeren. U zou hiervan gebruik hebben gemaakt en met uw echtgenote en tante zijn teruggekeerd naar 'al Saida'. U zou sindsdien geen problemen meer met soennieten in 'al Saida' hebben ondervonden.

In 2010 zou er bij het Ministerie van Huisvesting en Heropbouw een nieuwe minister zijn benoemd die tot de sjiietische politieke beweging van 'al Sadr' zou behoren. Deze minister zou een kabinetschef hebben benoemd van zijn eigen beweging en militie. Op 20 februari 2011 zou u in opdracht van uw firma een offerte voor een project hebben aangeboden aan deze kabinetschef. Deze wou jullie offerte aanvaarden, maar tegen smeergeld. Echter, u zou geweigerd hebben zijn corrupt voorstel te aanvaarden. Hierna zou er ruzie zijn ontstaan tussen u en de kabinetschef. U zou naar huis zijn gestuurd. U zou deze kwestie bij uw directeur hebben aangekaart. Ook hij zou geweigerd hebben smeergeld te betalen en u hebben gesteund.

Op 25 februari 2011 zou u hebben deelgenomen aan een protestmanifestatie tegen corruptie op het Tahrirplein in Bagdad. U zou er uw ongenoegen hebben geuit over de corruptie binnen de Iraakse administratie. Op 26 februari 2011 zou u thuis een anonieme dreigbrief hebben aangetroffen. In de brief zou u zijn bevolen uw werk als ingenieur stop te zetten en uw huis in 'al Saida' te verlaten. U zou klacht hebben neergelegd bij de politie maar geen melding hebben gemaakt van uw ruzie met een corrupte kabinetschef. Op 28 februari 2011 zou u uw ontslag hebben aangeboden bij uw firma en zijn ondergedoken bij verschillende tantes in Bagdad. Op 18 april 2011 zou u per vliegtuig Irak zijn ontvlucht en Turkije zijn ingereisd. Vervolgens zou u clandestien naar België zijn doorgereisd waar u een asielaanvraag indiende op 28 april 2011.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat Generaal Voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Er dient opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw ingeroepen problemen met leden van de militie 'al Mehdi' vanwege uw deelname aan een protestbetoging tegen corruptie op 25 februari 2011 op het Tahrirplein in Bagdad om uw ongenoegen te uiten over een corrupte kabinetschef die behoort tot het 'al Mehdi'-leger. U zou met deze ambtenaar ruzie hebben gemaakt nadat hij smeergeld zou hebben gevraagd vooraleer de offerte van uw firma te aanvaarden. Een dag na deze betoging op 26 februari 2011 (CGVS, p. 7, p. 12) zou u thuis een anonieme dreigbrief hebben aangetroffen met het bevel uw werk als ingenieur stop te zetten en uw woning in 'al Saida' te verlaten.

Echter, allereerst dient vastgesteld dat uw vermeende deelname aan de betoging van 25 februari 2011 op het Tahrirplein in Bagdad sterk in twijfel kan worden getrokken. Zo is het merkwaardig dat u niet in staat bleek enige informatie op te geven over de organisatoren die tot deze betoging hebben opgeroepen. Evenmin kon u enige namen opgeven van de organisaties en/of groeperingen aanwezig op deze betoging. U kwam hieromtrent niet verder dan in algemene en vage bewoordingen aan te geven dat er veel jonge werklozen aanwezig waren waaronder studenten, academici, arbeiders en 'andere groeperingen' (CGVS, p. 8). Tevens slaagde u er niet in een enkele naam op te geven van bekende activisten en/of militanten op deze betoging. Vervolgens verklaarde u geen weet te hebben van dodelijke slachtoffers die n.a.v. deze protestmanifestatie zijn gevallen (CGVS, p. 8). Dit is hoogst opmerkelijk aangezien uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat er dodelijke slachtoffers zijn gevallen (zie blauwe map, administratief dossier). Mocht u zelf actief hebben deelgenomen aan deze betoging, zou dit vreselijke nieuws u niet zijn mogen ontgaan.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw aanwezigheid op de protestbetoging van 25 februari 2011 op het Tahrirplein in Bagdad. Hierdoor komt het vervolg van uw relaas, nl. dat u door uw deelname aan deze betoging een persoonlijke dreigbrief heeft ontvangen, in het gedrang. Overigens verklaarde uzelf slechts in het algemeen op deze betoging kritiek te hebben geuit op de corruptie binnen de Iraakse administratie, iets wat vele duizenden betogers op deze manifestatie evenzeer hebben gedaan. U zou hierover ook niet met de pers hebben gesproken en geen klacht hebben ingediend bij de Commissie ter bestrijding van corruptie in Irak. Evenmin zou u van uw conflict met de kabinetschef op de één of andere manier publiekelijk melding hebben gemaakt (CGVS, p. 11, p. 12). In dit opzicht is het weinig plausibel dat u - nog los van de vraag of er aan uw deelname geloof kan worden gehecht - onder de zovele duizenden betogers zou zijn opgemerkt en zijn herkend door iemand van 'al Mehdi' gelieerd met de kabinetschef, toch in die mate dat u om deze reden plots een dreigbrief in de bus zou krijgen.

Omtrent uw ruzie met de kabinetschef moeten er bovendien ook enkele bedenkingen worden geformuleerd. Deze zou van uw firma smeergeld hebben geëist vooraleer de offerte van jullie te aanvaarden. Omdat u zijn corrupt voorstel zou hebben geweigerd zou er ruzie zijn ontstaan en zou u sindsdien in het vizier zijn gekomen van 'al Mehdi' (CGVS, p. 11). Echter, zeer merkwaardig is de vaststelling dat de directeur van uw firma die de eindbeslissing heeft over de offertes en financiën van zijn bedrijf zelf geen problemen heeft gekregen met 'al Mehdi' nadat jullie weigerden smeergeld te betalen aan de kabinetschef, maar enkel u die slechts in opdracht van uw chef handelde in de problemen geraakte (CGVS, p. 11). Uw uitleg als zou uw directeur een advocaat zijn en de wet kennen en ook zijn ontzien omdat de kabinetschef enkel u zou kennen als vertegenwoordiger van uw firma (CGVS, p. 11) is weinig overtuigend. Immers, voor een goed uitgebouwde organisatie zoals 'al Mehdi' is het geheel niet moeilijk om de persoonsgegevens van de directeur van uw firma te achterhalen. Overigens is het niet meer dan logisch dat u als ingenieur binnen de firma niet over een dergelijk voorstel kon beslissen maar dit aan uw superieur moest overlaten. Dit moet ook de kabinetschef zich hebben gerealiseerd. Bovendien, blijkt duidelijk uit uw relaas dat mochten jullie geen smeergeld betalen, de opdracht aan jullie neus zou voorbij gaan en de offerte niet zou worden aanvaard. In dat opzicht werd jullie firma direct 'afgestraft' en dringt de vraag zich op wat het nut was om u om deze reden nog verder lastig te vallen.

Dient tevens aangestipt dat u met betrekking tot de dreigbrief die u een dag na uw deelname aan de protestbetoging, dus op 26 februari 2011, zou hebben ontvangen ongerijmde verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van uw problemen met 'al Mehdi' verder ondergraven. Zo verklaarde u dat het sjiietische 'al Mehdi' de brief zou hebben opgesteld maar in de schoenen van het soennitische 'al Qaida' zou hebben geschoven om u naar analogie met uw eerdere verdrijving in 2006 uit 'al Saida' weer uit deze wijk te verjagen (CGVS, p. 7). Deze uitleg is weinig overtuigend. Immers, uzelf verklaarde dat het sectarisch geweld tussen soennieten en sjiieten in 'al Saidia' verleden tijd is en dat er actueel in de regio een verzoeningsbeleid word gevoerd. Zo worden sjiieten verdreven uit deze regio sinds de aanstelling van een verzoeningscomité door soennieten in 2010 aangemoedigd terug te keren naar hun oorspronkelijke woonplaatsen in de stad. Uzelf zou met uw familie in 2010 hieraan gevolg hebben gegeven en sindsdien geen problemen meer hebben ondervonden met soennieten in 'al Saida' (CGVS, p. 6, p. 7). Het is andermaal niet aannemelijk dat 'al Mehdi' zich zou voorwenden als zijnde 'al Qaeda' mochten zij met u een rekening willen vereffenen. Er is geen enkele reden waarom zij dit niet namens hun eigen groepering zouden doen mochten zij u werkelijk persoonlijk viseren.

Verder verklaarde u dat 'al Mehdi' naast uw ruzie met een kabinetschef, behorende tot hun militie, u ook zou viseren vanwege een probleem met twee personen van de 'al Awadi'-stam ten tijde van het voormalige Baathregime van Saddam Hussein. Zo zouden twee leden van uw stam, namelijk Q.(...) H.(...) a.(...) A.(...) en R.(...) a.(...) A.(...), destijds belangrijke functionarissen tijdens het oude regime, verantwoordelijk worden gesteld voor de gekende moord op de sjiietische geestelijke leider Mohamed Sadeq al Sadr, vader van Moqtadar al Sadr, de huidige spirituele leider van 'al Mehdi'. Uw vader en oom zouden door 'al Mehdi' worden beschuldigd van samenwerking met deze twee functionarissen. Uw vader zou tot op heden door 'al Mehdi' worden gezocht en sinds 2006 ondergedoken leven in de wijk 'al Jihad' in Bagdad. Uw oom zou in 2006 door 'al Mehdi' zijn ontvoerd en sindsdien zijn verdwenen (CGVS, p. 2, p. 3). Echter, vooreerst kon u geen enkel begin van bewijs voorleggen van de ontvoering en verdwijning van uw oom. Vervolgens is het zeer merkwaardig dat uw vader ondertussen ongeveer tien jaar na de val van het oude regime in 2003 nog steeds niet door 'al Mehdi' bij de kraag is gevat dit terwijl u verklaarde dat uw vader tot 2006 in 'al Saida' in Bagdad heeft gewoond en hierna tot op heden in de 'al Jihad'-wijk in Bagdad. Uzelf verklaarde dat hij geen problemen kent in de 'al Jihad'-wijk. Ook uw moeder en drie van uw vier broers zouden bij uw vader inwonen zonder enige moeilijkheden met 'al Mehdi' (CGVS, p. 2, p. 3). Hierdoor is het geheel ongeloofwaardig dat 'al Mehdi' enkel u in het vizier zou nemen louter en alleen vanwege uw toebehoren tot de stam 'al Awadi', waartoe de moordenaars van Mohamed al Sadr zouden behoren (CGVS, p. 12). Het kan voor

hen niet zo moeilijk zijn te achterhalen waar uw vader zich ophoudt. Alleen al de vaststelling dat hij sinds 2006 tot op heden met rust wordt gelaten, is een duidelijke indicatie dat hij niet door 'al Mehdi' wordt gezocht. In dit opzicht heeft het ook totaal geen zin om u plots verantwoordelijk te stellen voor de daden van uw vader of van andere stamleden. En mocht dit al het geval zijn, dan zou u al eerder ter verantwoording zijn geroepen en niet met rust zijn gelaten tot 2011. Nochtans, buiten een éénmalige dreigbrief in 2011, heeft er zich niks ernstigs voorgedaan. Dat men pas in 2011 in actie zou schieten om u de moord op Mohammed al Sadr aan te wijven is ook wel rijkelijk laat te noemen en is bijgevolg niet geloofwaardig.

Voorts haalde u ook een vrees aan voor 'al Qaida' bij terugkeer naar Irak. Zo verklaarde u dat er nog slapende cellen van deze terreurbeweging zijn in 'al Saida' die terug actief kunnen worden en aanslagen plegen. U vreest als ingenieur door 'al Qaida' te worden vermoord omdat de terreurbeweging iedereen met een beroep zou willen vermoorden. Zo zou ook uw echtgenote die arts is in het 'Yarmouk' ziekenhuis in Bagdad het risico lopen door 'al Qaida' te worden gedood (CGVS, p. 13). Echter, deze vrees berust louter op hypothetische veronderstellingen van uwentwege die u geenszins kan staven met enige actuele gebeurtenissen jegens uw persoon of jegens uw echtgenote. Immers, uzelf haalde geen enkel incident aan met militanten van 'al Qaida' gedurende de uitoefening van uw beroep als ingenieur. Ook uw echtgenote zou tot op heden als arts geen moeilijkheden ondervinden in Bagdad (CGVS, p. 4). Ook uw tante die als professor verbonden zou zijn aan een universiteit in Bagdad zou niet worden vervolgd in Bagdad (CGVS, p. 6).

U heeft onvoldoende geloofwaardige elementen aangevoerd die wijzen op een persoonsgerichte en systematische vervolgingsvrees in de zin van de Conventie van Genève. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk kunnen maken een vluchteling in de zin van deze Conventie te zijn.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een aantal stukken neer waaronder de klacht die u neerlegde bij de politie nav de dreigbrief die u op 26 februari 2011 thuis zou hebben aangetroffen (CGVS, p. 12). Dit document betreft een kopie en geenszins een origineel waardoor de bewijswaarde zeer gering is. Bovendien heeft een dergelijk stuk slechts waarde indien dit ondersteund wordt door een geloofwaardig relaas welke in uw geval niet is gebleken.

U legt ook een document neer van het 'Ministry of Displacement and Migration' omtrent uw verdrijving uit 'al Saida' in 2006. Dit stuk toont weliswaar wel u gedwongen vertrek aan uit deze regio destijds in 2006 vanwege het toenmalige sectarisch geweld. Echter, uzelf verklaarde na een verzoening tussen soennieten en sjiieten in 'al Saida' in 2010 terug naar uw regio te zijn teruggekeerd en er sindsdien met uw familie geen problemen meer met soennieten te hebben ondervonden (CGVS, p. 6). Dit document kan bijgevolg de appreciatie van uw asielaanvraag niet in gunstige zin ombuigen.

Het door u voorgelegde ingenieursboekje, andere documenten van uw werk als ingenieur (CGVS, p. 13), kopieën van de beroepskaarten van uw tante als universiteitsprofessor, uw woonattest, rantsoenkaart, identiteitsdocumenten en huwelijksakte tonen uw identiteit, burgerlijke stand, beroep als ingenieur en deze van uw tante als professor aan, welke hier niet ter discussie staan, maar voegen geen extra elementen toe aan uw asielrelaas.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. U bent immers sinds 1991 woonachtig in Bagdad, waar u huwde en werkte tot aan uw vertrek uit Irak.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze

situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering". Verzoeker past de voorwaarden van de vluchtelingendefinitie toe en stelt dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt en wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. Verzoeker betwist de stelling van de verwerende partij dat uit zijn verklaringen niet zou blijken dat hij een risico op persoonlijke vervolging loopt. Met betrekking tot de twijfels omtrent de door verzoeker ingeroepen problemen met de al Mehdi-militie omwille van zijn deelname aan de protestbetoging tegen corruptie, stelt verzoeker dat de verwerende partij de deelname aan de protestmars als de kern van zijn asielrelaas beschouwt, terwijl verzoeker verschillende keren heeft verklaard dat hij hoogstwaarschijnlijk problemen kreeg omwille van zijn problemen met de kabinetschef. Wat betreft de beperkte informatie die verzoeker over de betoging van 25 februari kan verstrekken, deelt hij mee dat hij slechts twee uur deelgenomen heeft aan de manifestatie en dat hij verklaard had dat er gewonden waren gevallen. Verzoeker geeft aan dat hij zich niet uitvoerig heeft geïnformeerd over de protestmars en heeft meegedaan nadat hij bij een vriend overnacht had die ook zou deelnemen. Hij wilde meegaan omdat hij wou protesteren tegen smeergeld omdat hij zelf gelijkaardige problemen had met de kabinetschef. Verzoeker verwijst hierbij naar de desbetreffende passages uit het gehoorverslag. Verzoeker stipt aan dat uit het gehoorverslag blijkt dat hij in detail kan vertellen hoe de betoging verlopen is en over het aantal deelnemers en de aanwezige media. Verzoeker stelt echter niets te weten van de politieke organisaties die betrokken waren waarbij hij oppert dat hij als burger het recht heeft om aan manifestaties deel te nemen en corruptie aan te klagen zonder te behoren tot een partij of een groepering. Verzoeker beschrijft verder dat hij om 1 uur aanwezig was op het Tahrirplein, dat er tegen al Maliki werd gezongen, dat de al Agharbrug was afgesloten, dat het leger de

uitwegen had afgesloten en dat het leger de betogers, indien ze te dicht bij de groene zone kwamen, bestookte met geluids- en rookbommen.

Aangaande de ongeloofwaardigheid van de dreigbrief die verzoeker ontving ten gevolge van zijn deelname aan de protestmars, merkt hij op dat hij nooit heeft beweerd dat hij naar aanleiding van de betoging een dreigbrief heeft ontvangen. Verzoeker wijst erop dat de ruzie met de kabinetschef de aanleiding is geweest van de dreigbrief, hetgeen hij volgens hem ook verschillende keren heeft verklaard tijdens zijn gehoor.

Wat de ruzie met de kabinetschef betreft, waarbij de commissaris-generaal stelt dat het opmerkelijk is dat de directeur van het bedrijf zelf geen problemen kreeg, stelt verzoeker dat hij volmachten van de directeur had om deals te sluiten met de regering, waarvan hij de bewijzen heeft voorgelegd, maar die door de verwerende partij niet werden aanvaard. Verder zet verzoeker uiteen dat de directeur A. H. A. G. is, dat hij andere taken had en zich niet bezighield met de contracten. Bovendien, zo stelt verzoeker, werd de directeur, toen verzoeker nog actief was in het bedrijf, verkozen in de provincieraad van Babel waardoor hij ook niet gevisieerd werd door al Mehdi. Verzoeker stelt dat de directeur toen meer en meer afstand nam van het bedrijf en alle volmachten aan verzoeker gaf, waardoor hij voor al Mehdi het gezicht werd van het bedrijf.

Waar de verwerende partij zich afvraagt waarom de firma nog langer moest worden gestraft terwijl de offerte niet was aanvaard, beweert verzoeker dat hij ruzie had met de kabinetschef omdat deze laatste smeergeld wilde alvorens de offerte te aanvaarden en verzoeker dit weigerde, waarbij verzoeker verwijst naar bepaalde passages uit het gehoorverslag.

Wat de bedreigingen betreft van al Mehdi in naam van al Qaeda, meent verzoeker dat er geen reden is waarom al Mehdi de bedreigingen namens al Qaeda zou hebben gedaan en dat verzoeker denkt dat het eerder al Sadr is.

Naar aanleiding van de vermeende ongeloofwaardigheid van de bedreigingen door al Mehdi omwille van het behoren tot de al Awadi-stam, houdt verzoeker vol dat hij tot deze Baathistische familie behoort waarbij verschillende van zijn familieleden reeds werden vervolgd, onder andere zijn neef die in de gevangenis zit, zijn oom die verdwenen is en zijn vader die ondergedoken leeft en bijna niet meer buiten komt. Verzoeker bevestigt dat hij persoonlijk wordt gevisieerd omwille van zijn probleem met de kabinetschef hetgeen in de media is geweest naar aanleiding van de opening van een project in Kerbala in 2010, hetgeen algemeen gekend is. Volgens verzoeker is dit voorval een excuus om hem te bedreigen en kleeft er sinds de moord op al Sadr een blaam op de familie die niet wordt vergeten, terwijl verzoeker niet verantwoordelijk is voor deze moord. Ten slotte wijst verzoeker erop dat zijn echtgenote veilig is omdat ze naar Babel verhuisd is en “[...] een laag profiel [houdt]”.

Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtspraak en rechtsleer waarin wordt gesteld dat een asielzoeker die zelf niet politiek actief is, toch kan worden erkend wanneer hij aantoonst dat de vervolging politiek geïnspireerd is of wanneer hij het voorwerp is van vervolging omwille van het behoren tot een ras of een bepaalde sociale groep. Tevens stipt verzoeker aan dat het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging dient te worden aanzien. Verzoeker wijst erop dat hij problemen kende in Irak omdat hij als vertegenwoordiger van zijn bedrijf weigerde om smeergeld te betalen en behoort tot de Baathistische Al Awadi-familie waardoor hij geen andere keuze had dan het land te verlaten.

Ook met betrekking tot het aspect van de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden, haalt verzoeker rechtsleer aan waarna hij stelt dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen omdat de autoriteiten in Irak niet eens in staat zijn zichzelf te beschermen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de Richtlijn 2004/83 van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn) en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker brengt in herinnering dat de asielinstanties vanaf oktober 2006 automatisch een onderzoek naar de bijkomende bescherming dienen te voeren en stelt dat niet wordt getwijfeld aan zijn profiel als lid van een bekende Baathistische familie in Bagdad. Uit objectieve informatiebronnen blijkt volgens verzoeker dat ex-Baathisten nog steeds gevisieerd worden door de huidige regering. Hierbij haalt verzoeker een rapport aan van Human Rights Watch van 2012 waarin wordt gesteld dat de Iraakse overheid honderden Baath-loyalisten op onwettige wijze heeft gearresteerd en dat andere bronnen deze geheime gevangenis bevestigen, hetgeen volgens verzoeker blijkt uit een citaat van internet op SouthDakota.com. Volgens verzoeker dient hem op grond van artikel 48/4, §2, a) en/of b) van de vreemdelingenwet de subsidiaire bescherming te worden toegekend.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het algemeen rechtsbeginsel van de redelijke termijn en van de beginselen van behoorlijk

bestuur. Verzoeker wijst erop dat hij op 28 april 2011 asiel aanvraag, dat hij op 5 december 2011 werd verhoord en slechts op 11 december 2012 een weigeringsbeslissing kreeg, wat een onredelijke termijn is. Verzoeker stelt dat hij ondertussen een stabiele job heeft in België, Engels en een aardig mondje Nederlands spreekt. Verder wijst verzoeker erop dat de ongegronde ommekeer van het beleid van de verwerende partij aanleiding geeft tot willekeur. Vermits aan de verwerende partij geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier moet worden behandeld, kunnen personen die op hetzelfde ogenblik Irak zijn ontvlucht een verschillende beslissing krijgen. Volgens verzoeker is de toekenning van de subsidiaire bescherming een loterij aangezien geen rekening wordt gehouden met de datum van binnenkomst van de asielzoekers. Wanneer het dossier voor eind 2011 werd behandeld, wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, terwijl deze wordt geweigerd wanneer het dossier later werd behandeld. Volgens verzoeker is er geen objectieve reden waarom de ene persoon langer dient te wachten dan een andere persoon en hij stelt dat landgenoten op die manier ongelijk worden behandeld. Verzoeker stelt dat in de motivering de lange behandelingstermijn niet wordt verantwoord en dat er geen bijkomende onderzoeken aan het administratief dossier werden toegevoegd. Omdat de behandelings-termijn niet gereguleerd is, dreigt er volgens verzoeker willekeur te ontstaan, hetgeen strijdig is met artikel 6 van het EVRM en de vermelde beginselen.

In een vierde middel voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de Kwalificatierichtlijn en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker herhaalt dat de asielinstanties vanaf oktober 2006 automatisch een onderzoek naar de bijkomende bescherming dienen te voeren en stelt dat niet wordt getwijfeld aan zijn identiteit en het feit dat hij afkomstig is uit Bagdad (Centraal-Irak). Tegen de argumenten van de verwerende partij dat het geweld in Bagdad doelgericht zou zijn en de impact op het gewone leven van burgers beperkt, brengt verzoeker op grond van de gegevens uit het administratief dossier in dat het aantal burgerslachtoffers nog steeds significant is en dat er geen melding wordt gemaakt van actuele cijfers omdat er niets over het jaar 2012 wordt vermeld. Volgens verzoeker, die hierbij verwijst naar persberichten, heeft de ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad een impact op het leven van de burgers. Hierbij citeert verzoeker uit persartikels van De Standaard, het Nieuwsblad, en allerhande internetartikels van NBC-news en de BBC, die hij ook als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, en waaruit volgens hem de ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad en Irak blijkt. Volgens verzoeker is het geweld in Bagdad specifiek en zijn er herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen en is het wel degelijk voortdurend van aard waarbij hij verwijst naar een recent objectief rapport van UNHCR van mei 2012 waarin de aanslagen in Bagdad worden besproken. Verzoeker vraagt zich vervolgens af hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld per dag dienen te vallen om te kunnen spreken van een hoog risico voor de burgers. Volgens verzoeker, die hierbij verwijst naar een internetartikel van Radio Free Europe, is het aantal burgerslachtoffers in de loop van het jaar 2011 gestegen. In de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, wordt gesteld dat de cijfers van IBC (Iraq Body Count) een vertekend beeld geven omdat politieagenten als burgerslachtoffers worden meegerekend. Verzoeker beweert dat er meer burgerdoden gevallen waren, zelfs wanneer de politieagenten niet zouden worden meegeteld en hij verwijst hierbij naar een e-mail van de oprichter van IBC, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt. Tevens merkt verzoeker op dat de verwerende partij aangeeft dat de situatie stagneert, terwijl er niet langer subsidiaire bescherming wordt gegeven, terwijl het risico bij terugkeer voor Irakezen even groot is als acht maanden geleden. Volgens verzoeker is de situatie echter nog onstabiel geworden waardoor het verschil in behandeling van de Iraakse asielzoekers het gelijkheidsbeginsel schendt.

De verwijzing naar het asielbeleid van andere Europese landen inzake de subsidiaire bescherming aan personen die afkomstig zijn uit Bagdad (Centraal-Irak) slaat, zo beweert verzoeker, nergens op omdat het beleid van een ander land in dit vraagstuk niet aan de orde is. Hierbij verwijst verzoeker naar de omzetting van artikel 15, sub c) van de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht, waarbij hij de voorbereidende werken bij de invoering van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet citeert, die hij tevens als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, en waarbij hij stelt dat er afstand werd gedaan van de individualisering en deze specificiteit van de Belgische wetgeving niet uit het oog mag worden verloren bij het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, waardoor een vergelijking met het beleid van andere Europese landen irrelevant is.

Als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker internetartikels toe van The Irish Times, van IRIN, een hele reeks internetartikels uit De Standaard en Het Nieuwsblad over de aanslagen in Irak van juli tot december 2012, de UNHCR-guidelines over Irak van 31 mei 2012, een internetartikel van Radio Free Europe van januari 2012, een e-mail van de mede-oprichter van Iraq Body Count van 25 januari 2012 en een uittreksel uit de Memorie van Toelichting bij de wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet. Per aangetekend schrijven van 23 februari 2013 maakte de raadvrouw van verzoeker 6 bijkomende stukken over, met name een lijst van de provincieraadsleden, een foto van dhr. A.H.A.K. tijdens de

provincieraad, een kaart van A.H.A.K., foto's, een voorbeeld van een contract en een foto van de aanwezigheid van verzoeker bij de betoging.

Ter terechtzitting legde de raadsman van verzoeker een kopie neer van een schrijven van dhr. P.L. van 27 februari 2012 met een kopie van diens identiteitskaart.

2.2. De vier door verzoeker aangevoerde middelen worden hieronder gezamenlijk behandeld.

2.3. Met betrekking tot het door verzoeker ingeroepen artikel 6 van het EVRM, merkt de Raad op dat dit verdragsartikel, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet (onverkort) van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 25 januari 2012, nr. 8020 (c); GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 7 juli 2006, nr. 161 169; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk).

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de ongeloofwaardigheid van de bewering van verzoeker dat hij problemen kreeg met al Mehdi omwille van zijn deelname aan een protestbetoging tegen corruptie op het Tahrirplein in Bagdad op 25 februari 2011. De commissaris-generaal wijst op de verklaringen van verzoeker waaruit blijkt dat hij geen informatie kan geven over de organisatoren van de betoging of de aanwezige groeperingen en geen namen kan noemen van bekende activisten of militanten bij deze betoging, noch over de dodelijke slachtoffers die waren gevallen. Aangezien verzoekers aanwezigheid bij de betoging ongeloofwaardig wordt geacht, stelt de commissaris-generaal dat ook het vervolg van zijn relaas, waarbij hij naar aanleiding van deze betoging een persoonlijke dreigbrief zou hebben ontvangen, weinig geloofwaardig is. Bovendien, zo vervolgt de commissaris-generaal, is het weinig plausibel, dat verzoeker, die slechts in het algemeen kritiek heeft geuit op de corruptie binnen de Iraakse administratie en die niet met de pers heeft gesproken, onder vele duizenden betogers werd opgemerkt waardoor hij plots een dreigbrief in de bus zou krijgen. In de bestreden beslissing worden volgende bedenkingen geformuleerd bij de ruzie met de kabinetschef: vooreerst kan niet worden ingezien waarom verzoeker als ingenieur werd geviseerd, terwijl hij slechts in opdracht van de directeur handelde en het voor een uitgebouwde organisatie als al Mehdi niet moeilijk is om de persoonsgegevens van de directeur van de firma te achterhalen en vervolgens werd de firma direct afgestraft voor haar weigering om smeergeld te betalen omdat de offerte niet werd aanvaard, waardoor niet kan worden ingezien waarom verzoeker nog verder diende te worden lastiggevallen. Bijkomend wordt in de beslissing opgemerkt dat verzoeker ongerijmde verklaringen aflegde over de dreigbrief, waarbij hij stelde dat het sjiiitische al Mehdi de brief zou hebben opgesteld, maar dit in de schoenen van het soennitische al Qaeda hebben geschoven om verzoeker uit de wijk te verdrijven. Nochtans zouden er, zoals verzoeker zelf opmerkt, in de wijk al Saida sedert 2010 geen problemen met soennieten meer zijn geweest, waardoor niet kan worden ingezien waarom al Mehdi niet namens hun eigen groepering zou kunnen opereren. Met betrekking tot de vervolging die verzoeker zou vrezen omwille van het feit dat hij tot de al Awadi-stam zou behoren, en zijn vader en oom door al Mehdi verdacht worden van betrokkenheid op de moord op Mohamed al Sadr, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van de verdwijning en de ontvoering van zijn oom en dat het verwonderlijk is dat al Mehdi er na 10 jaar nog steeds niet in geslaagd is om zijn vader bij de kraag te vatten. Daarenboven wordt er in de beslissing op gewezen dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker plots verantwoordelijk zou worden gesteld voor deze betrokkenheid. Wat de vrees van verzoeker betreft om omwille van zijn beroep en dat van zijn echtgenote vermoord te worden door al Qaeda, stelt de commissaris-generaal dat deze vrees puur op hypothesen berust. De commissaris-generaal besluit dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. Over de neergelegde stukken wordt in de beslissing gesteld dat de klacht bij de politie naar aanleiding van de dreigbrief een kopie betreft en niet ondersteund wordt door een geloofwaardig relaas. Betreffende het document van het 'Ministry of Displacement and Migration' wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker in 2010 terugkeerde naar zijn regio zodat hij actueel geen problemen meer ondervindt omwille van de gedwongen verhuis. De overige neergelegde documenten betreffen de identiteit, burgerlijke stand en beroep van verzoeker en zijn familieleden, die niet ter discussie staan.

Wat de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat in hoofde van verzoeker de actuele veiligheidssituatie in Bagdad dient te worden beoordeeld, waarbij de commissaris-generaal op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd tot het besluit komt dat er voor burgers op heden geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De Commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. Verzoeker tracht thans de problemen die hij had met de kabinetschef naar voor te schuiven als kernelement van zijn asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker voor het eerst melding maakte van deze ruzie met de kabinetschef voor bruggen en wegen als gevolg van zijn weigering om smeergeld te betalen ter gelegenheid van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 5 december 2011, p.7). Bij het opmaken van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkele maanden eerder had verzoeker niets vermeld over een ruzie met een kabinetschef (stuk 8, Vragenlijst DVZ, 19 mei 2011, p. 3), terwijl de Raad niet inziet waarom verzoeker dit gegeven, dat verstrekken had omdát verzoeker op deze basis zijn ontslag indiende bij de directeur (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 5 december 2011, p. 10-11), onvermeld zou laten. Indien de problemen van verzoeker werkelijk zouden voortvloeien uit deze ruzie met de kabinetschef, zou van hem redelijkerwijs mogen worden verwacht dat hij dit onmiddellijk vermeldt wanneer hem op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd welke feiten op een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade wijzen. In elk geval blijkt uit zijn verdere verklaringen voor de commissaris-generaal dat er wel degelijk een nauw verband bestaat tussen de ruzie met de kabinetschef en de deelname aan de protestbetoging omdat verzoeker zelf verklaarde dat hij aan de smeergeldzaak bekendheid te hebben gegeven door zijn deelname aan de protestbetoging (*Ibid.*, p. 12). Door zijn deelname aan de protestmars in zijn verzoekschrift te minimaliseren doet verzoeker geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal.

2.7. Met zijn bewering dat hij wel degelijk over informatie beschikte over het aantal deelnemers en de aanwezige media op de protestbetoging van 25 februari 2011, slaagt verzoeker er niet in de vaststelling van de commissaris-generaal te weerleggen dat hij niet wist wie de organisatoren waren van de manifestatie, noch welke organisaties aanwezig waren of welke bekende activisten en militanten hebben deelgenomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 5 december 2011, p. 8). Anderzijds merkt de Raad op dat verzoeker zeker niet kan worden verweten dat hij niet zou hebben gehoord dat er doden zijn gevallen op het Tahrirplein (*Ibid.*, p. 8). In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing lijkt te willen aantonen, kan uit de beschikbare informatie niet worden afgeleid dat er naar aanleiding van de evenementen op het Tahrirplein in Bagdad op 25 februari 2011 aldaar doden zouden zijn gevallen (stuk 12, Landeninformatie, Info betoging Tahrir-plein, 25 februari 2011). In de informatie wordt gesproken van 20 doden naar aanleiding van de protesten over het hele Iraakse grondgebied, waarbij de protesten vooral in Koerdisch gebied zeer hevig waren, maar er wordt geen melding gemaakt van doden die op het Tahrirplein zouden zijn gevallen. De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoeker over zijn deelname aan de manifestatie van 25 februari 2011 een aantal lacunes vertonen, maar dat deze in hun geheel genomen plausibel kunnen worden geacht. Bijgevolg dient te worden aanvaard dat verzoeker wel degelijk aanwezig was bij de protesten in Bagdad op 25 februari 2011, hetgeen verder wordt ondersteund door de foto die verzoeker door middel van het aangetekend schrijven van 23 februari 2013 aan de Raad heeft overgemaakt (Brief 23 februari 2013, stuk 29). De Raad merkt echter op dat verzoeker verklaarde dat hij de naam van de kabinetschef met wie hij persoonlijk problemen had, niet heeft vermeld tijdens de manifestatie en dat hij met zijn verhaal niet naar de pers is gestapt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 5 december 2011, p. 12). Bijgevolg kon de commissaris-generaal rechtsgeldig

concluderen dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker er door al Mehdi onder duizenden betogers zou worden uitgepikt omdat hij gelieerd zou worden aan de kabinetschef, zeker niet in die mate dat hij om die reden een dreigbrief in de bus zou krijgen. Verzoeker maakt in elk geval niet aannemelijk dat hij naar aanleiding van zijn deelname aan deze betoging in Bagdad, persoonlijk problemen zou hebben gekregen.

2.8. In zoverre verzoeker zijn problemen koppelt aan de ruzie met de kabinetschef, brengt de Raad in de eerste plaats in herinnering dat hij hiervan op de Dienst Vreemdelingenzaken niets had vermeld, hetgeen de geloofwaardigheid van deze ruzie reeds in ernstige mate op de helling zet. Bovendien kan niet worden ingezien waarom verzoeker en niet de directeur van de firma problemen zou krijgen als gevolg van de weigering om smeergeld te betalen. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij weliswaar aangaf dat hij de offertes opstelde en belast was met de opvolging en de planning van de projecten, maar dat zijn directeur de eindverantwoordelijkheid droeg en besliste dat geen smeergeld zou worden betaald (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 5 december 2011, p. 11). Op de vraag waarom de directeur geen problemen kreeg met de kabinetschef, antwoordde verzoeker dat zijn directeur advocaat is en de wet kent en dat de kabinetschef zijn directeur niet kent, wat uiteraard niet op afdoende wijze verklaart waarom deze directeur buiten schot bleef. In zijn verzoekschrift beweert verzoeker dat hij van de directeur de volmachten had gekregen om deals te sluiten met de regering en dat de directeur werd verkozen in de provincieraad, waardoor deze meer en meer afstand nam van het bedrijf en niet langer door al Mehdi werd gevisieerd. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat verzoeker een aantal post-factum verklaringen aanreikt om de rol van de directeur binnen het bedrijf te minimaliseren, maar dat uit het gehoor zelf niet blijkt dat de directeur slechts een geringe betrokkenheid vertoonde bij het bedrijf of dat verzoeker zelf beslissingen kon nemen over de eventuele betaling van smeergeld. Terecht wordt door de verwerende partij opgemerkt dat verzoeker verklaarde dat hij naar aanleiding van de ruzie met de kabinetschef wel degelijk zijn directeur had geconsulteerd. Waar verzoeker van mening is dat de door hem voorgelegde aanstellingsbrief door de commissaris-generaal niet werd aanvaard, merkt de Raad op dat de commissaris-generaal deze stukken wel degelijk in overweging neemt, maar dat hij de tewerkstelling van verzoeker voor deze firma niet in twijfel trekt, noch de eventuele rol van verzoeker bij de totstandkoming van contracten. De Raad stelt vast dat verzoeker nergens concreet aantoont waaruit zou blijken dat hij, die mogelijk inderdaad als gezicht van het bedrijf fungeerde naar de buitenwereld toe, ook werkelijk de eindverantwoordelijkheid en de beslissingsmacht had. Indien al Mehdi het bedrijf zou viseren omwille van de ruzie van verzoeker met de kabinetschef, kan niet worden ingezien waarom deze organisatie zich niet rechtstreeks tot de eindverantwoordelijke zou kunnen wenden.

2.9. Door in zijn middel zijn eerdere verklaringen opnieuw weer te geven, maakt verzoeker niet duidelijk waarom de firma nog verder moest worden gestraft, terwijl de offerte, omwille van de weigering om smeergeld te betalen, niet werd aanvaard.

2.10. Waar verzoeker thans aangeeft dat er geen enkele reden zou zijn waarom al Mehdi de dreigbrief namens al Qaeda aan hem zou hebben gericht, merkt de Raad op dat hij hiermee zijn eerdere verklaringen tegensprekt omdat hij tijdens zijn gehoor uitdrukkelijk had gesteld dat het de bedoeling is van al Mehdi (sjiitisch) om hem namens al Qaeda (soennitisch) uit de wijk al Saida te krijgen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 5 december 2011, p. 7). Door thans te stellen dat het eerder al Sadr zou zijn, doet hij zeker geen afbreuk aan de pertinente overwegingen van de commissaris-generaal uit de bestreden beslissing aangaande de ongerijmdheid van zijn verklaringen op dit punt, die de ongeloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees in de verf zetten.

2.11. Indien zou worden aanvaard dat de bedreigingen van al Mehdi zouden uitgaan en verzoeker tevens zou worden gevisieerd omwille van het behoren tot de al Awadi-stam die in verband wordt gebracht met de moord op Mohamed al Sadr, stelt de Raad vast dat verzoeker nog steeds geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd van de problemen die zijn familieleden zouden hebben gekend omwille van hun vermeende betrokkenheid hierbij. Naar aanleiding van de stelling van verzoeker dat hij persoonlijk zou worden gevisieerd omwille van zijn problemen met de kabinetschef en de media-belangstelling die gepaard ging met de opening van een project in Kerbala in 2010, stipt de Raad aan dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker deze verduidelijking slechts in zijn verzoekschrift kan aanbrengen. Verzoeker had deze verduidelijking immers reeds kunnen geven tijdens het verhoor (RvS 3 maart 2000, nr. 85.818). Bovendien legt verzoeker niet uit waarom al Mehdi hem plots in 2011 zou bedreigen naar aanleiding van de moord op Mohamed al Sadr meer dan 10 jaar geleden. Met betrekking tot de situatie van zijn echtgenote dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor stelde dat zijn echtgenote in Bagdad als arts geen problemen kende, maar uit voorzorg beter

niet kan terugkeren naar haar familie in Babel (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 5 december 2011, p. 4), terwijl hij thans stelt dat zijn echtgenote veilig is omdat ze naar Babel is verhuisd en “[...] een laag profiel [houdt]”, hetgeen op zijn zachtst gezegd weinig coherent overkomt.

2.12. Uit het geheel van wat voorafgaat kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Wanneer het asielrelaas ongeloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is de uiteenzetting van verzoeker over de politieke inspiratie van de vervolging, het cumulatief effect van de inbreuken en de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden volstrekt irrelevant. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.13. Waar verzoeker inzake de subsidiaire bescherming de schending aanvoert van de Kwalificatie-richtlijn, merkt de Raad op dat deze in Belgisch recht is omgezet, waardoor verzoeker zich niet langer dienstig op deze richtlijn kan baseren. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft rust de bewijslast op de asielzoeker. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Het feit dat er niet aan zou worden getwijfeld dat verzoeker behoort tot een bekende Baathistische familie in Bagdad en dat bepaalde bronnen aangeven dat loyalisten van Saddam Hoessein en de Baath-partij in geheime gevangenissen worden opgesloten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming. Uit wat voorafgaat is gebleken dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Het feit dat de motieven inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.14. Waar verzoeker een schending opwerpt van het beginsel van de redelijke termijn, merkt de Raad op dat er geen wettelijke bepalingen of beginselen bestaan die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of subsidiaire bescherming te verlenen omdat zijn asielaanvraag niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld (cf. RvS 23 november 2004, nr. 137.527). Het feit dat hij ondertussen een bepaalde graad van integratie heeft bereikt, heeft geen invloed op de beoordeling van zijn vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. In zoverre verzoeker beweert dat er met betrekking tot de subsidiaire bescherming sprake is van een loterij omdat geen rekening wordt gehouden met de datum van binnenkomst van de asielzoeker, oppert de Raad dat de beoordeling van de situatie in het land van herkomst dient te gebeuren op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag en dus niet, zoals verzoeker wil laten uitschijnen, zoals deze bestaat op het ogenblik van het indienen van deze aanvraag. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij zou zijn benadeeld doordat zijn dossier nu wordt behandeld, omdat op grond van artikel 48/5, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet steeds rekening moet worden gehouden met de actuele stand van zaken in zijn land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing over de asielaanvraag wordt genomen.

2.15. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, herhaalt de Raad op dat de Kwalificatierichtlijn in Belgisch recht is omgezet, waardoor verzoeker zich niet langer dienstig op deze richtlijn kan baseren. Verder tracht verzoeker aan de hand van een aantal persberichten de conclusies van de commissaris-generaal tegen te spreken. De commissaris-generaal heeft zich echter gebaseerd op de uitgebreide objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 12, SRB, Actuele Veiligheidssituatie in Centraal-Irak-Bagdad, 16 juli 2012), waarbij verzoeker alvast niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat er niets over het jaar 2012 zou worden vermeld in deze informatie. De internetartikels uit Het Nieuwsblad, De Standaard, NBC en BBC News, Antiwar en Spacewar (Verzoekschrift, bijlagen 3-12), waarop verzoeker zich baseert, bevestigen vooral het gericht karakter van de aanslagen, die inderdaad tegen sjjiitische pelgrims, militairen en politiemensen gericht zouden zijn. In tegenstelling tot wat

verzoeker lijkt te beweren, kunnen deze gerichte incidenten, ondanks een stijging van het aantal burgerslachtoffers, niet als een situatie van willekeurig geweld worden aanzien. Geen enkele bepaling schrijft overigens een minimumdrempel voor van burgerslachtoffers om van willekeurig geweld te kunnen spreken. In die zin is de informatie uit het internetartikel van Radio Free Europe en de informatie uit de mail van de medeoprichter van IBC, die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt, weinig relevant. In de door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde UNHCR Guidelines van mei 2012 wordt trouwens bevestigd dat leden van het ISF en de Sahwa, overheidsambtenaren, religieuze figuren, politici, en anderen hoofdzakelijk doelwit zijn van de aanslagen. De commissaris-generaal ging zeker niet onredelijk te werk door op grond van de beschikbare informatie te besluiten dat er actueel in Bagdad voor burgers geen sprake is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar het beleid van andere Europese landen slechts een bijkomende opmerking is uit de bestreden beslissing. Ondanks de eventuele andere inhoud van de specifieke bepaling van artikel 48/4, §2, c) vormt de vaststelling dat andere Europese landen geen beschermingsstatus meer toekennen op die basis wel degelijk een indicatie voor de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak. Met de uittreksels uit internetartikels toont verzoeker in elk geval niet aan dat er actueel in Irak wel degelijk sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel betreft en de stelling dat rekening zou moeten worden gehouden met de datum van asielaanvraag door de asielzoeker, dient te worden opgemerkt, zoals hierboven reeds werd gesteld, dat iedere asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker.

2.16. Specifiek met betrekking tot de stukken die op 23 februari 2013 werden overgemaakt (Stukken 24-29), treedt de Raad de verwerende partij bij in haar beoordeling van deze stukken tijdens haar mondelinge toelichting ter terechtzitting. Wat de lijst van leden van de provincieraad en de foto van een zitting van deze raad betreft, merkt de Raad op dat deze stukken eventueel aantonen dat de directeur van verzoeker deel uitmaakte van de Provincieraad, hetgeen op zich niet wordt betwist. Dit document toont echter niet aan dat de directeur zou hebben verzaakt aan de eindverantwoordelijkheid binnen zijn bedrijf. De neergelegde foto's, waarop verzoeker te zien is, vormen geen bewijs van zijn asielrelaas. Ze tonen hoogstens aan dat verzoeker zijn bedrijf extern vertegenwoordigde, maar houden niet in dat hij beslissingsbevoegdheid had. De kaart en de aanstellingsdocumenten tonen trouwens aan dat verzoeker zich in naam van zijn directeur diende te legitimeren, waaruit blijkt dat hij enkel in opdracht opereerde. Het feit dat verzoeker namens het bedrijf contracten kon afsluiten, wordt op zich niet betwist, maar vormt geen bewijs van de voorgehouden problemen. Tenslotte werd de foto die zou zijn genomen tijdens de betoging van 25 februari 2011, hierboven reeds besproken (zie punt 2.7).

De ter terechtzitting neergelegde kopie van de getuigenis van dhr. P.L., waarin deze laatste bevestigt dat hij overtuigd is van de waarachtigheid van het relaas van verzoeker en zijn integratie-initiatieven bewondert, heeft geen invloed op bovenstaande appreciatie van verzoekers asielmotieven. De neergelegde stukken zijn niet van die aard dat ze de overwegingen van de commissaris-generaal aan het wankelen kunnen brengen.

2.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de Kwalificatierichtlijn, noch van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Een schending van het beginsel van de redelijke termijn of van het gelijkheidsbeginsel werd ook niet aannemelijk gemaakt.

De vier aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN